

ὅτι σὲ σώζει. Ἄλλὰ μὴ διώκεις σὺ αὐτὸς τὴν σωτηρίαν σου.

Οἱ φυγάδες διήρχοντο τὸν θάλον.

Ἡ κόμησσα ἐξέτεινε πρὸς αὐτοὺς τὴν χεῖρα καὶ ἐξηκολούθησε δι' ἠχηρῆς φωνῆς:

— Ἴδὲ λοιπόν, εἶναι ἀκόμη καιρὸς, τὸ χάριεν καὶ εὐγενὲς βᾶδισμα τῆς ὠραιότητος αὐτῆς κόρης, τὴν ὁποῖαν μετεχειρίσθησιν ὡς βοημῆν. Αἱ γυναῖκες δὲν θέλουσι νὰ ἐπαινώσιν ἄλλην γυναῖκα, ὀφείλω ὅμως νὰ σὲ κάμω νὰ θαυμάσης τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς, τοὺς σκοτεινοὺς ὡς θυελλώδης νύξ, τὸ λευκὸν παρθενικὸν πρόσωπόν της, τὴν μελανὴν κόμην, τὸ στοργύλον καὶ ἀγνὸν ἐκεῖνο στόμα, τὴν λεπτοφυῆ χεῖρα, τὸ εὐκαμπτον ἀνάστημα της. . . Δὲν αἰσθάνεσαι ὅτι ὑπάρχει εἰς τὴν καλλονὴν ἐκεῖνην ἀκατάσχετον θέλγητρον; . . .

— Τί μὲ μέλλει διὰ τὴν καλλονὴν τῆς βοημῆς αὐτῆς, κυρία, διέκοψεν ἀποτόμως ὁ κόμης.

Ἄλλ' ἡ Ἄρτεμις ἐξηκολούθησεν ἀτάραχος:

— Ἀκατάσχετον θέλγητρον, τὸ ἐπαναλαμβάνω, δι' ἓνα ἰδιότροπον καὶ πεπειραμένον βασιλέα, οἷος εἶναι ὁ ἰδικὸς μας καὶ μέλλον ξένος μας Φραγκῆσκος.

Ὁ Διδιὲ καὶ οἱ προστατευόμενοι αὐτοῦ διήρχοντο τὴν γέφυραν.

— Διὰ τὸν βασιλέα! ἀνέκραζεν ὁ Μονσενὺ κύπτων τὸ μέτωπον. Ἐχεις μέγα δίκαιον, Ἄρτεμις. Ποῦ εἶχα τὸν νοῦν μου; Ἄ! αἱ γυναῖκες θὰ ἦναι πάντοτε ὀξυδερκέστεραι τῶν ἀνδρῶν. Εἶναι ὠραία, πραγματικῶς, ἡ κόρη αὕτη καὶ δύναμαι νὰ τὴν μεταχειρισθῶ ὡς βᾶθρον διὰ νὰ γείνω εὐνοοῦμενος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, καὶ τότε κύριος οἶδε ποῦ θὰ σταματήσῃ ἡ εὐτυχία μου. Εὐχαριστῶ, Ἄρτεμις! Βερνάρ, φώναζε τὸν ἀνεψιόν μου. Κακῶς ἐξέλαβε σπουδαίως τὴν ὀργήν μου, ὑπέλαβεν ὑψηλοφώνως.

Ὁ ἀρχιτρίκλιος, ἔμπλεως χαρᾶς, ἔσπευσε πρὸς τὸν Διδιὲ, δὲν ταχέως κατέφθασεν. Οὗτος ἐδίστασεν ἐν ἀρχῇ νὰ ἐπανέλθῃ, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰφνιδίαν μεταβολὴν τῆς ἀποφάσεως τοῦ θείου του, ἀλλ' ὅταν ὁ Βερνάρ τῷ εἶπε τὴν ἐπέμβασιν τῆς κομήσεως, ὅταν πρὸς τούτοις εἶδε τοὺς νάνους παρατηροῦντας αὐτὸν ἰκετευτικῶς, ἀπεφάσισε νὰ δεχθῇ τὴν προτεινομένην αὐτῷ συμφιλίωσιν.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πύργον μετὰ τῶν ἀτυχῶν συντρόφων του καὶ εἶδε τὸν θεῖόν του προχωροῦντα πρὸς αὐτὸν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

— Λοιπόν! κακοκέφαλε! ἀνέκραζεν αὐτῷ ὁ κόμης Αὐρηλιανός, ἰδοὺ πῶς ἐξάπτεσαι κατὰ τοῦ καλοῦ θείου σου! Τὸν ἀφίνεις μόνον καὶ δὲν τον λυπᾶσαι. Ἀδιάφορον, εἶμαι εὐχαριστημένος διὰ τὴν δοκιμασίαν μου ταύτην.

— Διὰ τὴν δοκιμασίαν σας, θεῖέ μου; εἶπεν ὁ νεανίας ἔκπληκτος.

— Ναί, ἠθέλησα νὰ δοκιμάσω τὴν ὑπομονὴν σου καὶ τὸν ἵπποτικὸν χαρακτῆρά σου καὶ ἐπέτυχα. Ἐχεις τὸ θερμὸν καὶ κοχλάζον αἷμα τοῦ καλοῦ μου ἀδελ-

φοῦ Ἐρρίκου· εἰξεύρεις νὰ ὑπερασπίσης τὸ δίκαιόν σου καὶ νὰ προστατεύσης τοὺς ξένους σου. Ἦλθε στιγμή, καθ' ἣν δὲν σὲ συνεκράτουν οἱ δεσμοὶ τῆς συγγενείας, θὰ μοὶ ἔρριπτες δὲ τὸ χειρόκτιον κατὰ πρόσωπον. Διάβολε! ἀγαπῶ αὐτὴν τὴν ζωηρότητα. Ἐρρέτωσαν οἱ θρασύδειλοι καὶ ἀπαθεῖς, οἵτινες δὲν γνωρίζουσι νὰ κτυπῶνται διὰ μίαν ὠραίαν κόρην! Διδιέ, οἱ ξένοι σου εἶναι ἰδικοί μου. Δὸς διαταγὰς εἰς τὸν κύρ Βερνάρ. Ἐγὼ θ' ἀσχοληθῶ διὰ τὴν ὑποδοχὴν διασημοτέρου ἐπισκέπτου, τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας.

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας εἰς Μονσενὺ! ἀνέκραζεν ὁ Διδιέ.

— Δὲν ἠθέλησα, εἶπεν ὁ κόμης ἀπομακρυνόμενος, νὰ σὲ κατηγορήσῃ ὁ αὐθέντης μου ὅτι ἔφυγες, ἐνῶ αὐτὸς ἤρχετο.

Ἐν τούτοις ἡ Ἄρτεμις εἶχε μείνει ὀπισθεν καὶ ἠτένιζεν ἐναλλάξ τὸν προσφιλεῆ αὐτῆς ἀνεψιὸν καὶ τὴν Κλοτίλδην μετὰ παραδόξου ἐνδιαφέροντος. Ὁ Διδιέ προεχώρησε πρὸς αὐτὴν καὶ ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρά της:

— Ὁραία μου θεῖα, εἶπε μειδιῶν, εἰσθε ἡ καλὴ θεά, ἡ ὁποία ἀνεφάνη ἐν τῷ μέσῳ τῆς καταϊγίδος διὰ νὰ κατευνάσῃ αὐτὴν. Εἰς ὑμᾶς ὀφείλω, εἶμαι βέβαιος, τὴν αἰφνιδίαν γενναιοφροσύνην τοῦ κυρίου δὲ Μονσενὺ. Ὑμᾶς λοιπόν οἱ φίλοι μου Μονσενὺ καὶ Σεβρότῃ θὰ εὐλογῶσιν εἰς τὰς προσευχὰς των· εἰς ὑμᾶς θὰ ἐμπιστευθῶ τὴν φύλαξιν τὴν δυστυχῆ ταύτην ὀρφανήν, ἣτις εἶναι μόνη εἰς τὸν κόσμον καὶ διὰ τὴν ὁποῖαν ὁ οἶκος εὐγενεὺς κυρίας ἔσεται σωτήριος.

Ἡ κόμησσα ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Κλοτίλδης καὶ ἔφερεν αὐτὴν πλησίον της.

— Κόρη μου, εἶπεν αὐτῇ, θὰ μοὶ ἐμπιστευθῆς τὸν πόνον σου, ἴσως δὲ ἡ φιλία συμπαθοῦς ψυχῆς ἐλαφρύνῃ αὐτόν. Δὲν πρέπει νὰ κλαίωσιν οἱ ὠραῖοι αὐτοὶ ὀφθαλμοί. Ἄντι νὰ ἐνθυμῆσαι μετὰ θλίψεως τὸ παρελθόν, θὰ σὲ ἀναγκάσω ν' ἀτενίσῃς εἰς τὸ μέλλον, τὸ ὁποῖον σοὶ ἐπιφύλασσει ἴσως ἀπροσδοκῆτος εὐτυχίας.

— Σήμερον, κυρία, ἔχασα τὴν μητέρα μου, ἀπῆντησε σοβαρῶς ἡ ὠχρὰ νεανίς.

— Λοιπόν, θὰ παρακαλέσωμεν μαζὺ τὸν Θεὸν διὰ τὴν ψυχὴν της, ὑπέλαβεν ἡ Ἄρτεμις διὰ θωπευτικῆς φωνῆς.

— ὦ! πόσον εἰσθε καλὴ, προσφιλῆς μοὶ θεῖα! ἀνέκραζεν ὁ Διδιέ.

— Πρέπει, εἶπεν ἡ κόμησσα· ἡ κόρη αὕτη ὀλίγον ἔλειψε νὰ σὲ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοὺς ἀγαπῶντάς σε. Εἰς αὐτοὺς ἀπόκειται, ἂν θέλωσι νὰ σὲ ἔχωσι πλησίον των, νὰ τὴν κρατήσωσιν ἐδῶ, περιποιούμενοι καὶ συμπαθοῦντες αὐτῇ.

Καὶ οἱ τρεῖς διηυθύνθησαν εἰς τὴν ἰσόγειον αἰθουσαν τοῦ πύργου, ἐνῶ ὁ ἀρχιτρίκλιος ὠδήγει τοὺς νάνους εἰς τὸ δι' αὐτοὺς προωρισθὲν οἶκημα.

Γ'

Τὰ μετέλλια τοῦ ἁγίου Οὐδέριου.

Ἄμα ὁ βασιλεὺς ἐπληροφόρηθη τὴν δραπετεύσιν τοῦ στρατάρχου ὑπὸ τοῦ δὲ

Βαρτύ, ἔσπευσε νὰ ἀποστείλῃ ταχυδρομοὺς καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν. Διαταγὴ ἐδόθη νὰ συλλάβωσι τὸν κύριον Βουρβόνον, νὰ κατὰσχωσι τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, νὰ θέσωσι φρουρὰν εἰς τοὺς πύργους του καὶ νὰ συλλάβωσιν ὄχι μόνον ἐκεῖνους ἐκ τῶν ὀπαδῶν του, οἵτινες ἠθέλον ἐπιχειρήσει νὰ τον συνοδεύσωσιν ἐν τῇ φυγῇ του, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπὶ συνενοχῇ ὑπόπτας.

Οὕτως ὁ μέγας κυρίαρχος τῆς Γαλλίας, ὅστις εἶχεν ἀκολουθήσει τὴν εὐθείαν ὁδὸν τῶν Μουλέν, εὗρεν εἰς Πακολδιέρ τοὺς ἡμίονας τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Ὠτὲν διευθυνομένους εἰς Λυὸν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν τοῦ δουκὸς Βουρβόνου. Ἐσταμάτησεν αὐτοὺς καὶ διέταξε νὰ ἐνεργηθῇ ἔρευνα ἐν ταῖς ἀποσκευαῖς, μήπως εὕρεθῃ τι κατὰ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ βασιλέως. Μετ' ὀλίγας ὥρας ἔφθασεν ὁ ἐπίσκοπος, ὅστις συνελήφθη ὡς καὶ οἱ ἡμίονοι αὐτοῦ, τοῦτ' αὐτὸ δὲ συνέβη εἰς τὸν ἐκλαμπρότατον Σαιν-Βαλιέρ, ὅστις ἦτο εἰς Λυὸν, εἰς τὸν Αἰμάρ δὲ Πρί, εἰς τὸν Βογκουιόν, ὅστις εὕρισκετο εἰς Τερουέν καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους.

Τὴν εἰδησίαν τῆς συλλήψεως τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Ὠτὲν μαθὼν ὁ στρατάρχης ἀπεφάσισε, παρὰ τὴν γνώμην τῶν οἰκείων του, νὰ μὴ μείνῃ νὰ πολιορκηθῇ εἰς Σαντέμ, κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βασιλείου τῆς Γαλλίας, οὐδαμῶθεν προσδοκῶν βοήθειαν. Ἀμειλίκτως διωκόμενος ὑπὸ Φραγκίσκου τοῦ Α' ἀπεφάσισε νὰ σωθῇ δραπέτευων. Ἦτο γνωστὸν ὅτι ἀνεχώρησεν ἐκ Σανιέμ ἀνευ ἀκολούθου ἢ θεράποντος συνοδευόμενος ὑπὸ μόνου τοῦ ἐπιστηθίου φίλου του Πομπεράν, ἰσχυρίζοντο δὲ ὅτι ἀμφοτέρω εἶχον μετεμφισθῆ εἰς μοναχοὺς ἢ πελερίνους.

Ἐνῶ δραστηρία ἐπιβλεψίς ἐξησκεῖτο εἰς τὰς πόλεις, οἱ δὲ στρατιῶται καθ' ὁμάδας διέτρεχον τὰς ἐξοχὰς ἐρευνῶντες εἰς τοὺς πύργους καὶ τὰς ἐπαύλεις, ἀνιχνεύοντες εἰς τὰ δάση καὶ τοὺς λειμῶνας, δύο μοναχοὶ ἔβαινον ἔπιπποι μετὰ κόπου πλησίον ἀλλήλων εἰς στενὴν παρὰ τὸ δάσος ἀτραπὸν.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY.

ΒΣΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Προσκυνῶ! ἐτρόφερον τὰ χεῖλη του, ἡ δὲ κεφαλὴ του ἔκλινεν ἐλαφρῶς.

— Καὶ ποῦ πηγαίνετε; ὑπέλαβεν ὁ Βελτίστσεφ μετὰ κινήσεως ἐλαφροῦς ἀνυπομονησίας.

— Στὸ σπίτι μου! λοξῶς ἐστράφη πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀντιζίστροφ: — μὲ σὰς, ὡς φαίνεται, τίποτε δὲν γίνεται, καί, ὡς βλέ-

πω, μάταιαι ἀπέβησαν ὄλαι αἱ προσπάθειαι μου, ὥστε τίποτε ἄλλο δὲν μᾶς ἀπομένει νὰ εἰποῦμεν.

— Ἀλλὰ σταθῆτε λοιπόν, σταθῆτε! ἐσταμάτησεν αὐτὸν ὁ Βελτίστσεφ, τί μυγαγκικτος ἀνθρώπος εἴσθε σεῖς! αὐθαδιάζει ὁ ἴδιος καὶ νομίζει ὅτι ἔχει δίκαιον, καὶ ἂν τοῦ εἰπῆ κᾶτι τι κανεῖς τὸν βλέπεις καὶ προσβάλλεται.

— Λέγω ὅ,τι αἰσθάνομαι.

— Λοιπὸν καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον! ὥστε δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ προσβάλλεται κανεῖς!

— Ἐγὼ δὲ δὲν προσβάλλομαι ἄς κουρεύεται!

— Λοιπὸν ἄς κουρεύεται! Καὶ τώρα εἰμποροῦμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ὀμιλίαν μας, ἐμεδιάσεν ὁ Πλάτων Βασιλεμβιτς.

— Τί χρειάζονται αἱ ὀμιλίες! πράξεις χρειάζονται καὶ ὄχι λόγια! παρετήρησεν ὁ Ἀντιζίστρωφ, καὶ ἂν ἐπιθυμῆτε νὰ ἐνεργήσω, δώσατέ μου, ἀκόμη 300 ρούβλια δι' ἕξοδα—καὶ τότε μετὰ δύο ἐβδομάδας, ἴσως καὶ ἐνωρίτερον, θὰ σοῦ κάμω τὸν Κόροβοφ, ὥστε νὰ εἰμπορέσετε μετὰ δύο μῆνας νὰ τελέσετε καὶ τοὺς γάμους σας.

Ὁ Πλάτων Βασιλεμβιτς ἠνέωξε τὸ ταμεῖόν του.

— Ὅριστε! εἶπεν οὗτος, σὰς δίδω τὰ τριακόσια ρούβλια, ἀλλὰ σὰς τὰ δίδω μὲ πλήρη πεποιθήσιν ὅτι μ' ἐκμεταλλεύεσθε. Σχεδὸν δὲν ἐλπίζω εἰς τὴν ἐκβασιν τῆς ὑποθέσεως, ἦν μοι ἐπροτεινάτε. Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἀπλῶς ἔχετε ἀνάγκην χρημάτων, καὶ σὰς περνᾷ ἡ ἰδέα ὅτι ἤνθατε τὸν κουτόν, ἀπὸ τοῦ ὁποῦν ὅτι κερῖσατε, λοιπὸν χαλάλι σας, κερδίσατε καὶ σεῖς! Ἐμὲ βέβαια τοσοῦτ' ἠμνηστικὸν ποσὸν δὲν μὲ καταστρέφει. Ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ καὶ νὰ νομίζετε ὅτι εἰμπορεῖτε νὰ μὲ σύρετε ἀπὸ τὴν μύτην.

— Χά, χά, χά χά! κρατῶν τὰ πλευρά του ἐγέλασεν ὁ Ἀντιζίστρωφ! Τί φίλαυτος ὄμως ποῦ εἴσθε! . . . Ὡς βλέπω, δὲν σὰς μέλλει τόσον διὰ τὴν ὑπόθεσιν, ὅσον διὰ νὰ μὴ σὰς πάρω διὰ κουτόν! Νὰ ἡ ὄρα! ἔννοιά σας καὶ σεῖς ἄλλους εἰμπορεῖτε νὰ γελάσετε καὶ ὄχι νὰ σὰς γελάσουν!

Ὁ Βελτίστσεφ ἀνέσπασεν ἐλαφρῶς τὰς ὀφρῦς, διότι κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ὁ Ἀντιζίστρωφ ἐμάντευσεν ἀκριβῶς καὶ ἔθιξεν εὐστόχως τὴν ἀσθενῆ χορδὴν τῆς φιλαυτίας του καὶ τοῦτο δὲν ἦτο αὐτῷ εὐχάριστον.

— Αἶ, καλὰ τώρα! Ἄς λείψουν τὰ περιττὰ λόγια! — ἡ ὑπόθεσις θὰ τὸ δείξῃ, εἰρηνευτικῶς εἶπεν ὁ Ἀντιζίστρωφ, θέτων εἰς τὰ θυλάκιά του τὰ ληφθέντα χρήματα — καὶ θὰ κάμετε καλὰ νὰ ἐτοιμάσετε ἐνωρὶς τὰς πέντε μου χιλιάδας διὰ νὰ μὴ ἐπέλθῃ ὕστερον καμμία βραδύτης!

Καὶ ἐχωρίσθησαν.

Γ'

Ὁ διοργανωτής.

Ἐρχομαι κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ «Κομητάτον», περίφροντις, καὶ μετὰ μυστηριώδους βαρύτητος ἀνεκοίνωσε τῷ Κόροβοφ ὁ Ἀντιζίστρωφ, ἐπανελθὼν οἴκαδε ἐκ τοῦ Βελτίστσεφ.

Μετὰ ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος ἐκεῖνος προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὰ πλήρη περιεργείας καὶ προσδοκίας βλέμματά του.

— Ἦτο συμβούλιον καὶ ἀρετὰ ζωηρόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀντιζίστρωφ. Ἐγείνες δεκτὸς εἰς τὴν Ἐταιρείαν, ὑπὸ τὴν ἀτομικὴν εὐθύνην μου. Σὲ συγχαίρω, φίλε μου!

— Πῶς; . . . ἔρχεσαι κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ «Κομητάτον»; ἀνεφώνησεν ὁ Κόροβοφ, κολακευόμενος ἐκ τῆς τοσοῦτον ὑψηλῆς τιμῆς.

— Ὑψηλοπιάστηκες! . . . εἰς τὸ Κομητάτον! ἀνύψωσε τὴν ρίνα ὁ κ. Ἀντιζίστρωφ, μήπως νομίζεις ὅτι εἰς τὸ Κομητάτον συναζόμεν ὅποιον τύχη; . . . Ὅχι, φίλε μου, δι' ἐσὲ τὸ Κομητάτον ἀπέχει πολὺ μακρὰν ἀκόμη! Πρέπει νὰ ἀνέλθῃς ἀκόμη πολλὰς βαθμίδας εἰς τὸν «Διοργανισμόν» μέχρις ὅτου γείνης μέλος τοῦ «Κομητάτου». Τὸ «Κομητάτον», πρέπει νὰ γνωρίζῃς, εἶνε ἡ ὑψίστη, ἡ κεντρικὴ μας στάσις· εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, ἡ συνοδικὴ δικτατορία μας, καὶ σύ, διὰ μίας, ἠθέλησες νὰ φθάσῃς ἐκεῖ! Ἐχεις καιρὸν ἀκόμη! εἰς τὸ «Κομητάτον» οὔτε τ' ὄνομά σου ἀκόμη δὲν γνωρίζουν!

— Πῶς λοιπὸν λέγεις ὅτι ἐγείνα δεκτὸς ὑπ' εὐθύνην σου; ἠρώτησεν ὁ Κόροβοφ ταπεινωθεὶς ἐν μέρει ἐκ τῶν λόγων τοῦ φίλου του.

— Καὶ τί; εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις, τὸ ὄνομα ἐν γένει εἶνε πρᾶγμα ὄχι τόσον ἀσφαλές, καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς τὰ ὀνόματα τὰ ἀντικαταστῶμεν δι' ἰδιαιτέρου τρόπου! Ἐγὼ ἀπλῶς δηλῶ ὅτι ἀπέκτησα νέον ἐπωφελέστατον μέλος, λοιπὸν τὸ «Κομητάτον» μοὶ ἀναθέτει νὰ σὲ δεχθῶ ὑπ' εὐθύνην μου· λοιπὸν, σ' ἐνέγραψαν εἰς τὸ πρωτόκολλον, καὶ σὲ μετέφερον εἰς τὸ μητρώον καὶ εἰς τὸν κατάλογον τῶν μελῶν.

— Καὶ πῶς μ' ἐνέγραψαν, ἀφοῦ ἦνε ἄγνωστον τὸ ὄνομά μου; ἀνασπῶν τοὺς ὄμους ἠρώτησεν ὁ Κόροβοφ.

Ὁ Ἀντιζίστρωφ πολυσημάντως καὶ αἰνιγματωδῶς μειδιῶν, ἐξήγαγε τὸ σημειωματάριόν του καὶ, ἀναφυλλίσας, εἶπε τῷ Βαλεριανῷ:

— Πάρε τὴν πένναν καὶ γράψε!

Ἐκεῖνος προοιτημάσθη, ὁ δὲ μέντωρ ὑπαγόρευε, δεικνύων τίνι τρόπῳ ὤφειλε νὰ γράψῃ τὸ ἀκόλουθον σχέδιον:

Σειρὰ C.

Πετρούπολις.

Ἄριθ. 37.

12,129

Τάξις IV.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἀνυποκρίτως ἐξεπλάγη ὁ Βαλεριανὸς γράψας τὸ ὑπαγορευθέν.

— Τοῦτο εἶνε τὸ ὄνομά σου καὶ ἡ εὐθυνσίς σου, ὅπου προστίθεται ἤδη καὶ ἡ σημασία σου.

— Ἐξήγησέ μου τα, παρακαλῶ!

— Ὅριστε, ψυχὴ μου! αὐτὸ εἶνε χρέος μου ἀπαραίτητον. Ἴδου, βλέπεις, ἤρξατο οὗτος δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὴν πρώτην γραμμὴν: «Σειρὰ C». Ἴδου τί σημαίνει τοῦτο: Τὸ κεντρικὸν «Κομητάτον» συγκροτεῖται ἐκ δώδεκα διαρκῶν καὶ ἀπαραιτήτων μελῶν· ἕκαστον τούτων ἀντιπροσωπεύει μίαν σειρὰν. A, B, C, D, κτλ. Ἡ ἰδική μου σειρὰ, ὡς βλέπεις, εἶνε C. Εἰς τὴν σειρὰν ταύτην εἰσέρχονται τὰ ὑπ' ἐμοῦ προσυλητισθέντα πρόσωπα καὶ ὅσα ἀκόμη ἐπροσηλύτισαν οἱ προσηλυτοὶ μου· οὕτω, ἂν σύ, παραδείγματος χάριν, κατηχήσῃς κανένα Ἰβάνοφ ἢ τὸν Πετρόφ καὶ ἐκεῖνος τὸν Παντελέεφ, ὅλοι αὐτοὶ θ' ἀναφέρονται εἰς τὴν σειρὰν μου καὶ ὅλοι θὰ γνωρίζουσι τὸ στοιχείον C. δηλαδή, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχαιότερός σας, ὁ γενάρχης σας, καίτοι μόνον σὺ μὲ γνωρίζεις (καὶ τοῦτο διότι ἐγὼ σὲ κατήχησα), ὁ δὲ Ἰβάνοφ δὲν θὰ μὲ γνωρίζῃ, ἀλλ' οὔτε ὀφείλει νὰ μὲ γνωρίζῃ· ὁ δὲ Πετρόφ θὰ γνωρίζῃ μόνον τὸν Ἰβάνοφ κτλ. Καταλαμβάνεις;

— Ἐννοεῖται! συνήνεσεν ὁ Κόροβοφ. Ἡ σειρὰ C, εἶνε τὸ ἴδιον, ὅπως, παραδείγματος χάριν, εἰς τὴν ζωολογίαν, ἢ τὴν βοτανικὴν τὸ γένος genus.

— Ἐνα τέτοιο, φίλε μου, ἕνα τέτοιο! εἶσαι πολὺ ἔξυπνος! σὲ συγχαίρω! Λοιπὸν ἔπειτα! «Πετρούπολις» τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ κατηχηθεὶς ἀνήκει εἰς τὸ τμήμα τῆς Πετρούπολεως καὶ κατοικεῖ ἐν Πετρούπολει. Ἀκολουθῶς ὁ ἀριθμὸς 37, ἐν εἶδει ἀριθμητοῦ, σημαίνει ὅτι σὺ εἶσαι ὁ 37ος ἐκ τῶν ἀτομικῶς ὑπ' ἐμοῦ προσηλυτισθέντων, ὁ δὲ ὑπὸ τῆν γραμμὴν, ἐν εἶδει παρανομαστοῦ, ἀριθ. 12,129 σημαίνει τὸν ἀριθμὸν μητρώου ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν μελῶν τοῦ τμήματος τῆς Πετρούπολεως.

— Καὶ εἶμαι ἐγὼ ὁ 12,129ος; ἐξεπλάγη ὁ Κόροβοφ.

— Ὁ 12,129ος μετὰ πειστικότητος ἐπεκύρωσεν ὁ Ἀντιζίστρωφ.

— Εἰς μόνην τὴν Πετρούπολιν;

— Εἰς μόνην τὴν Πετρούπολιν καὶ εἰς τὰ πλησιέστερα περίχωρα.

— Δώδεκα χιλιάδες! . . . Καὶ αὐτὸ εἶνε ὀλόκληρον στράτευμα!

— Περισσότερον ἀπὸ στράτευμα. Εἶνε εἶδος ἐπιστρατείας! Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον εἰς Πετρούπολιν· ὁ διοργανισμὸς εἶνε ἐξηπλωμένος εἰς ὅλην τὴν Ρωσίαν.

Ὁ Κόροβοφ, εἰς ἄκρον ἐκπεπληγμένος, ἀνέσπασε τοὺς ὄμους.

— Καὶ εἶν' ἀλήθεια αὐτὰ ποῦ μοῦ λές; ἀτόλμως ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους τὸν κ. Ἀντιζίστρωφ. Τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, μὲ συγχωρεῖς, ἀλλὰ τόσαι χιλιάδες εἰς μόνην τὴν Πετρούπολιν . . . εἰμπορεῖ νὰ ἀμφιβάλῃ κανεῖς.

— Τώρα θὰ εἰδῆς ἂν λέγω ἀλήθεια!

πολυσημάντως εἶπεν ὁ Ἀντιζίστροφ· ἀφῆσέ με ὅμως πρῶτον νὰ σοῦ ἐξηγήσω... περίμενε μίαν στιγμήν. «Τάξις IV, ἐξηκολούθησεν οὗτος δεικνύων τὴν τελευταίαν γραμμὴν· αὐτὸ ἀφορᾷ τὴν ἰδικήν μας τάξιν. Εἰς τὴν πρώτην, ἀνήκει ὁ λαός, ὁ ὁποῖος κατέχει παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν πρώτην θέσιν· εἰς τὴν δευτέραν, ὁ στρατός, εἰς τὴν τρίτην ὁ κληρὸς, εἰς τὴν τετάρτην, οἱ λόγιοι. Τώρα ἂν τύχη νὰ προσυλητίσῃ κανένα Ἰβάνοφ καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Ἰβάνοφ αὐτὸς ἦνε ἐργάτης εἰς κανὲν ἐργοστάσιον ὀφείλεις νὰ τοῦ δώσῃς τὸ ἐξῆς ἔντυπον,

Ὁ Ἀντιζίστροφ ἔλαβε γραφίδα καὶ ἤρξατο γράφω ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χάρτου.

Σειρὰ C.
Πετρούπολις.
Nο 12,129

1 Τάξις I.

— Ἡ μονὰς εἰς τὸν παρανομαστήν, ἐπεξηγήσεν οὗτος, σημαίνει ὅτι οὗτος εἶνε ὁ πρῶτος, τὸν ὁποῖον προσυλητίσεν ὁ 12,129ος ἀριθμὸς δηλαδὴ, ὑπὸ σοῦ, καὶ σὺ δέον νὰ γνωρίζῃς ὅτι αὐτὸς πράγματι εἶνε ὁ ἐργάτης Ἰβάνοφ, διότι εἰς σὲ δὲν θὰ ἦνε δύσκολον νὰ γνωρίζῃς καὶ ἐνθυμησαί τὰ ὀνόματα τῶν κατηχηθέντων ὑπὸ σοῦ. Τὸ ἔντυπον τοῦ Ἰβάνοφ θὰ τὸ γνωστοποιήσῃς εἰς ἐμέ, ἐγὼ δὲ θὰ τὸ μεταδώσω εἰς τὸ Κομητάτον καὶ ἐκεῖ θὰ τὸν ἐγγράψουν. Ἀπλούστατον πρᾶγμα καὶ ἐν τούτοις, πῆγαινε σὺ νὰ ἀνακαλύψῃς τὸν διοργανισμὸν τούτου. Λοιπόν, θέλεις καὶ ἄλλην ἀπόδειξιν ὅτι λέγω ἀλήθεια! καὶ ἔθετο ἐνώπιον τοῦ Κόροβοφ δέσμην τραπεζικῶν γραμματίων, ἅτινα εἶχε λάβει παρὰ τοῦ Βελτίστσεφ, ἰδοῦ, ἐδῶ ὑπάρχουν τριακόσια ρούβλια. Τὰ διακόσια πενήντα εἶνε ὁ μηνιαῖος μισθός μου ἀπὸ τὴν «Ἐταιρίαν», τὰ δὲ πενήντα σοὶ τὰ στέλλει τὸ Κομητάτον διὰ συνδρομὴν. Τώρα δός μου, παρακαλῶ, μίαν ἀπόδειξιν ὅτι τὰ ἔλαβες, διότι εἰς ἡμᾶς ἐπικρατεῖ τοιαύτη τάξις! Ὄφείλω, βλέπεις, νὰ δώσω λογαριασμὸν ἐνώπιον τοῦ Κομητάτου.

— Πῶς νὰ ὑπογράψω, τὸ ὄνομά μου; ἠρώτησεν ὁ Βαλεριανός, ὅστις ἐπὶ τοσοῦτον ἐξεπλάγη εἰς τὴν θέαν τῶν χρημάτων καὶ αὐτῆς τῆς «συνδρομῆς», ὥστε δὲν ἐπίστευε τοὺς ἰδίους ὀφθαλμοὺς του. Πενήντα ρούβλια καὶ τοῦτο δι' αὐτὸν ἦτο ὑπέρογκον ποσόν, κατόπιν τοιαύτης ἀνεχρείας! Πενήντα ρούβλια, ἀστεϊεύετο! Κάτοχος πενήντα ρουβλιῶν; ἐνόμιζεν ὅτι ἐρρίφθησαν αὐτῷ ἐξ οὐρανοῦ.

Περιχαρῆς ὁ Κόροβοφ ἐρρίφθη περὶ τὸν τράχηλον τοῦ κ. Ἀντιζίστροφ.

— Αἶ, καλὰ, καλὰ, ἄς λείπουν τὰ χὰδια! ἀνεχαίτισεν οὗτος τὴν ὁρμὴν τοῦ φίλου του. Ἐνθυμεῖσαι ποῦ σοῦ τὸ εἶχα εἰπεῖ; ὅτι θὰ ἀναζητήσω μίαν εὐπρεπεστέραν ἐργασίαν ἀπὸ τὰς εὐτελεῖς ἐκείνας «σημειώσεις» σου; Καὶ ἂν ἐργασθῆς ὅπως πρέπει, θὰ ἔχῃς μεγαλειτέρας ἀπολαβὰς! Οὐδέποτε ἢ «Ἐταιρία» ἀφίνει ἔτσι τοὺς

δικούς της! Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ γνωρίζῃς! Λοιπόν, τὴν ἀπόδειξιν θὰ τὴν κάμῃς κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον: «Τὴν ταδε ἡμερομηνίαν ἔλαβον πενήντα ρούβλια, ἀκόλουθως τὸν ἀριθμὸν σου. Σειρὰ C, ἀριθμὸς καὶ τὰ λοιπά».

Ὁ Κόροβοφ ὑπέγραψεν ἀμέσως τὸ ζήτηθῆν.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΞΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Οὗτος, αἰσθανθεὶς τὴν ἀπροσδόκητον ἐκείνην ψαῦσιν, ἔρρηξε κραυγὴν ἐκπλήξεως. Ἀλλά, συνελθὼν ἀμέσως, ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου αὐτοῦ πιστόλιον καὶ σκοπεύσας κατὰ τοῦ κυρίου Δεβεζαὶ εἶπεν:

— Ὅπισω ἢ σὲ φονεύω.

Ὁ κόμης ὠπισθοχώρησε καὶ δι' ἠρωϊκῆς προσπαθείας καταβαλὼν τὴν συγίνησιν του, μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ψυχραιμίας, καὶ διὰ φωνῆς ἐντελῶς ἠρέμου καὶ φυσικῆς εἶπεν:

— Νομίζω, κύριε ὑποκόμη, ὅτι ἡ ἀπειλὴ ὑμῶν δὲν εἶναι σπουδαία... ἡ σφαῖρα τοῦ πιστολίου θὰ ἐτάραττε τὴν ζωηρὰν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι λέγων ὑμῖν τὸ ὡς εὐ παρέστητε!

Ὁ κύριος Βιλλεδιὸν ἀνεγνώρισεν τὴν φωνὴν τοῦ κόμητος καὶ ὠπισθοχώρησεν, ὡσανεὶ εἶχε πατήσει ἐπὶ ὄφει.

— Ὑμεῖς, κύριε κόμη!... ἀνέκραξε μηχανικῶς... ὑμεῖς!... ἐδῶ!...

— Ἀφοῦ ἦσθε ὑμεῖς, ἀπήντησεν ὁ κύριος Δεβεζαὶ, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ἦμαι ἐδῶ καὶ ἐγώ;

Ὁ ὑποκόμης ἦτο σχεδὸν παράφρων.

Ματαιῶς προσεπάθει νὰ συνενώσῃ τὰς ἰδέας του καὶ νὰ ἐννοήσῃ τὴν θέσιν του, ἦτις — καὶ τοῦτο τὸ ἐνόει κάλλιστα — ἦτο δυσχερεστάτη καὶ ἀκωνθωδεστάτη.

Ἀλλὰ σύγχυσις πλήρης ἐπεκράτει ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του.

Ἐπὶ τέλους, διὰ φωνῆς σχεδὸν ἀνάρθρου, ἐψέλλισε τὰς ἐπομένους λέξεις, τῆς σημασίας τῶν ὁποίων οὐδεμίαν βεβαίως εἶχε συνειδησιν:

— Ἐπερίμενε... τόσο ὀλίγον...

— Νὰ μὲ συναντήσετε, εἶπε περὰνας τὴν φράσιν ὁ κ. Δεβεζαὶ, διὰ τόνου, οὐ δὲν θὰ ἠδύνατό τις εὐκόλως νὰ διακρίνῃ τὴν πικρὰν εἰρωνίαν.

— Ναι... κύριε κόμη... ἐψιθύρισεν ὁ κ. Βιλλεδιὸν.

— Τῆ ἀληθείᾳ! οὐδὲν τούτου φυσικώτερον... ἀλλὰ διατὶ ἡ παρουσία μου σὰς ἐκπλήττει;...

Ὁ κύριος Δεβεζαὶ περιέμενε ματαιῶς ἀπάντησιν... εἶτα ἐξηκολούθησε λέγων:

— Κατὰ τύχην ἔμαθον ὅτι εἰσθε ἐν τῇ οἰκίᾳ μου... καὶ νῦν εὐχαρίστησα ἀπὸ

καρδίας τὴν τύχην ταύτην, ἦτις μοὶ ἀνήγγειλεν ἀπροσδοκῆτως τὴν ἀνέλπιστον ὑμῶν ἐπίσκεψιν... Ἐνόμισατε εὐπρεπές, κύριε ὑποκόμη, νὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν οἰκίαν μου χωρὶς ν' ἀναγγεληθῆτε... Ἐπειδὴ εἶμαι εὐγενής, ἐνόμισα ὅτι ὤφειλον νὰ σεβασθῶ τὸ μυστήριον δι' οὐ περιεκυκλώθητε... δι' αἰτία τὰ ὁποῖα ἀγνοῶ καὶ δὲν θέλω νὰ μάθω... Δὲν ἠθέλησα ὅμως νὰ ἐγκαταλείψετε τὴν κατοικίαν μου, χωρὶς νὰ σὰς ἐκφράσω ὅλην τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐλάμβανον ἂν σὰς ὑπεδεχόμην ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Ὁ κόμης ἐπέμενε τονίσας διὰ τρόπου ἐκφραστικωτάτου τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, εἶτα ἐξηκολούθησεν:

— Ἀλλὰ δὲν εἶχον ἢ ἐν μόνον μέσον ὅπως σὰς συναντήσω, κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεώς σας. Ἐγίνωσκον ὅτι εἰσήλθετε διὰ τῆς θύρας ταύτης καὶ ὅτι θὰ ἐξήρχεσθε δι' αὐτῆς. Διὰ τοῦτο, κύριε ὑποκόμη, εἶμαι ἐδῶ καὶ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ προσαγορεύσω ὑμᾶς διὰ τοῦ ὡς εὐ παρέστητε...

Καὶ ὁ κύριος Δεβεζαὶ ὑπεκλίθη ἐνώπιον τοῦ ὑποκόμητος. Οὗτος βεβαίως, οὔτε ἀνόητος, οὔτε ἀνανδρὸς ἦτο· ἀλλ' ἢ ἐκπληξίς, ὡς εἶδομεν, εἶχε παραλύσει πάσας τὰς ἠθικὰς αὐτοῦ δυνάμεις.

Ἐν τούτοις, ἐνῶ ἐλάλει ὁ κ. Δεβεζαὶ, ὁ ὑποκόμης συνῆλθεν ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του καὶ ἐνόησεν ἀκόπως πόσον μίσος καὶ πόση ὀργὴ ἐκρύπτοντο ὑπὸ τὸν ἥρεμον καὶ μεμετρημένον τόνον, ὑπὸ τοὺς γλυκεῖς καὶ φιλόφρονας λόγους τοῦ κόμητος.

Ἡ ἐκδίκησις τοῦ τελευταίου τούτου ἤρχισεν ἤδη. Εἶχε καταστήσει τὸν κύριον Βιλλεδιὸν γελοῖον.

Τόσον γελοῖον, ὥστε ὁ ὑποκόμης ἀνεγνώριζεν ὅτι καὶ ἡ ἐτοιμότης τοῦ πνεύματος καὶ τὸ θάρρος ἔλειψαν αὐτῷ, καὶ ὅτι ἀφέθη νὰ κατασυντριβῆ ὑπὸ τὴν ἠθικὴν ὑπεροχὴν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἀπατηθέντος συζύγου.

Ἀλλὰ — ἐν τῇ ὥραίᾳ χώρᾳ τῆς Γαλλίας — ἐπιτρέπεται ν' ἀπατῶσιν ἕνα σύζυγον, — ἐπιτρέπεται αὐτῷ νὰ ὀργισθῆ ἐπὶ τούτῳ — ἐπιτρέπεται αὐτῷ νὰ φονεύθῃ ἢ καὶ νὰ φονεύσῃ ἐν μονομαχίᾳ...

Ταῦτα πάντα εἶναι ἐντὸς τῶν ὁρίων νομίμου πολέμου. Οὐδεὶς γυναικοθήρας, καλὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ κατέχων θέσιν, θὰ ἀρνηθῆ ποτὲ νὰ ὑποστῆ τὰς πολλὰς ἀλγυνοῦς συνεπειὰς εὐτυχοῦς παρανόμου ἀπολαύσεως.

Ἄλλ' ὁ ἐραστὴς οὐδέποτε θὰ συγχωρήσῃ τὸν δυστυχῆ σύζυγον, ἂν οὗτος ρίψῃ ἐπ' αὐτοῦ, ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον μέρος τοῦ γελοίου, δι' οὐ ἐκεῖνος τόσο ἀφθόνως τὸν περιέβαλε!

Δ'

Οἱ ὄρκοι.

— Κύριε κόμη, εἶπεν ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιὸν, διὰ φωνῆς ἀφελοῦς, σταθερὰς καὶ φυσικῶς ἀξιοπρεποῦς, ἡ παρουσία μου ἐν τῇ ὑμετέρᾳ οἰκίᾳ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην καὶ ἐν ἀγνοίᾳ σας δέον νὰ φανῆ ὑμῖν ὕβρις, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι...